

РЕШЕНИЕ

№ 22233

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5879** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител.

С жалба, вх. № 24170/27.06.2022 г. адвокат – пълномощник на М. И. А. – Г. оспорва издадената от министъра на Министерство на външните работи ЗАПОВЕД № Т-564/08.06.2022 г., с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител, на длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от упълномощен адвокат, който: поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорваната заповед; ангажира писмените доказателства, представени от ответника и приети без оспорване, както и заключения на съдебно-техническа експертиза; претендира се възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък; представена е писмена защита. С жалбата и с писмената защита се поддържат доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваната заповед, поради това, че: не е на лице реално съкращаване на длъжността; не е спазена целта на закона.

Юрисконсултът - пълномощник на ответника: оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на заповедта; заявява възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК и желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално

допустима, за да бъде разгледана по същество.

Съдът приема за установено, въз основа на приетите без оспорване писмени доказателства и заключенията на съдебно-техническите експертизи, следното.

М. И. А. – Г. е заемала към 07.06.2022 г. по служебно правоотношение длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“. Това правоотношение е прекратено едностранно от органа по назначаване с оспорваната Заповед № Т-564/08.06.2022 г., считано от 09.06.2022 г., на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител, поради съкращаване на длъжността и предвид Постановление № 88 на МС, от 13.05.2022 г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Министерството на външните работи. Постановлението е обнародвано в ДВ, бр. 38/20.05.2022 г. С него е изменен и чл. 19 от Устройствения правилник, като общата администрация в МВнР е организирана вече в четири дирекции („Човешки ресурси и административно обслужване“; „Финанси и управление на собствеността“; „Информационно и комуникационно обслужване и сигурност на информацията“; „Оперативни програми и управление на проекти“), като преди промяната дирекциите са били шест – „Човешки ресурси“; „Бюджет и финанси“; „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“; „Административно обслужване“; „Сигурност на дейността и информацията“; „Информационни и комуникационни системи“. Видно е, че след изменението дирекциите „Бюджет и финанси“, „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ са обединени в една дирекция - „Финанси и управление на собствеността“. Въз основа на ПМС № 88/13.05.2022 г. министърът, със Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г. (л. 29 от делото), по т. IV е закрил Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ и една щатна бройка „директор“. С последваща Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. (л. 40) министърът утвърдил ново разписание на длъжностите в МВнР, в сила от 09.06.2022 г. (л. 71) и съответстващото му поименно (л. 74). Сравнението между длъжностното разписание, в сила от 01.04.2022 г. (старото – л. 118) и новото, в сила от 09.06.2022 г., както и между съответстващите им поименни разписания показва, че Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ и една щатна бройка „директор“ наистина са били закрити, а общата численост на служителите в обединяващата дирекция не е по-голям от броя на служителите в двете дирекции, преди обединяването.

Възможността орган по назначаване на държавен служител да прекрати правоотношението му едностранно, с едномесечно предизвестие по причина съкращаване на длъжността е предвидена с разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл. Това означава, че за случая министърът на МВнР може, в пределите на определената обща за ръководената от него Администрация щатна численост да оптимизира дейността ѝ, вкл. да съкращава определени длъжности. За да упражни законосъобразно това право министърът е длъжен да извърши реално съкращаване на съответната длъжност, като позиция в щатното разписание на длъжностите в Администрацията и като функции, според утвърдената длъжностна характеристика, или да намали броя на служителите, които са ангажирани с нейното изпълнение. Член 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на К. на длъжностите в администрацията определя „длъжност в администрацията“ като „нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в

система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика“. Длъжността, като щатно обособена функция с конкретно определени задължения и изисквания ще бъде реално съкратена, когато е намален щатният брой на съответната структура или когато са променени значително обемът, функциите, задълженията и изискванията, залежали в длъжностна характеристика. За законосъобразността на съкращаването не е необходимо тези две предпоставки да съществуват кумулативно и органът по назначаване не дължи да извършва подбор, както счита жалбоподателят. Т. задължение не е предвидено със Закона за държавния служител. Подборът „при закриване на част от предприятието, както и при съкращаване в щата или намаляване на обема на работата“ е предвиден като възможност, не и като задължение, с разпоредбата на чл. 329 КТ.

Спорът по делото, въведен от адвоката на оспорващата е: съществувало ли е към датата на издаване Заповед № Т-564/08.06.2022 г. „утвърдено ново длъжностно разписание, в което длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ да липсва; материално законосъобразно ли е съкратена длъжността на М. И. А. – Г..

Каза се, че преди изменението с ПМС № 88/13.05.2022 г. на чл. 19 от Устройствения правилник Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ е съществувала наред с Дирекция „Бюджет и финанси“, след което двете са обединени в Дирекция „Финанси и управление на собствеността“. Защитата на жалбоподателя положи усилия да установи и докаже, посредством две съдебно-технически експертизи, че когато в деловодната система на МВНР е въведена оспорваната Заповед № Т-564/08.06.2022 г. тази, с която е закрыта Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ (Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г.) и Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. за утвърждаване ново разписание на длъжностите, в сила от 09.06.2022 г. не са съществували (не са породили правен ефект). Съдът не приема за доказана такава теза.

Според заключенията (основно и допълнително) на първата компютърна експертиза (л. 398 и сл.; л. 442 и сл.): Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г. е въведена на 08.06.2022 г., в 10:56:49 часа, а Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. същия ден, в 10:57:44 часа; към 09.06.2022 г. Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ и директор на същата не са съществували в длъжностното разписание (в структурата на МВНР); към 09.06.2022 г. в структурата вече е съществувала новата Дирекция „Финанси и управление на собствеността“, както и назначен директор на същата – А. Б. Д.. По настояване на адвоката на оспорващата Съдът допусна повторна техническа експертиза, която да отговори на вече зададени въпроси, но след като изследва системните файлове (log files) на деловодната система „П.“, въведена в МВНР. Заключението ѝ (л. 491) сочи конкретни часове, в които обсъдените по – горе и релевантни за случая документи са били регистрирани в системата. Фактът, че на 10.06.2022 г., т.е. – след датата, на която е издадена оспорваната Заповед № Т-564/08.06.2022 г. са били извършвани действия по регистриране на документите не опорочава тази заповед, защото въвеждането им след 08.06.2022 г., когато са подписани от министъра не означава, че не са съществували преди 10.06.2022 г. Индивидуалният административен акт Заповед № Т-564/08.06.2022 г. е съобщен (връчен лично) на адресата, на 09.06.2022 г. (л. 16) и от тази дата за М. И. А. – Г. са настъпили правните последици, свързани с прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Кога (в кой точно час от денонощието) в

деловодната система на министерството са били въведени Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г. и Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. е обстоятелство, което не се отразява на законосъобразността на заповедта за прекратяване, понеже не е предвидено като условие за валидността ѝ – арг. чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК, чл. 108, ал. 1 ЗДСл. След като Дирекция „Финанси и управление на собствеността“ и щатната бройка „директор“ на същата са закрити с министерска Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г., въз основа на влязло в сила към тази дата ПМС № 88/13.05.2022 г., очевидно и безспорно е, че е било извършено реално съкращаване на длъжността „директор“, заемана преди това от М. И. А. – Г.. В процесния случай не се налага извършването на сравнителен анализ и съпоставяне между функциите и задачите на закритата Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“, и бившата Дирекция „Бюджет и финанси“, защото функциите и задачите на двете дирекции като цяло са били възложени на новата Дирекция „Финанси и управление на собствеността“. Обединяването на двете дирекции в една, с един директор, макар и „механично“ не е аргумент в подкрепа на жалбоподателското твърдение за липса на реално съкращаване длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“, която дирекция е била закрыта. Без значение за процесния по настоящото дело случай (арг. чл. 142 АПК) е фактът, че с последващо ПМС № 219/08.11.2023 г. отново е изменен (ДВ, бр. 95/2023 г.) чл. 19 от УП на МВнР, като дирекциите от общата администрация са вече седем. Обособена е отделна Дирекция „Бюджет и финанси“ и отделна Дирекция „Управление на собствеността“. Последният извод Съдът обосновава с това, че процесното ПМС № 88/13.05.2022 г. е обнародвано на 20.05.2022 г., а ПМС № 219/08.11.2023 г. година и половина по - късно - на 14.11.2023 г., т.е. неоправдано е да се приеме, че двете дирекции са били обединени в една, само за да бъде уволнена М. И. А. – Г., след което пак са разделени.

С оглед изложеното Съдът приема, че ответникът, със Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. (л. 40) и Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г. (л. 29) е извършил реално съкращаване на заеманата от М. И. А. – Г. длъжност „директор“ на Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“, като позиция в щатното разписание на длъжностите в Администрацията на МВнР и като функции. Реалното съкращаване на длъжността обуславя материална законосъобразност на оспорената Заповед № Т-564/08.06.2022 г., с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител, поради съкращаване на длъжността. Заповедта е издадена от компетентен административен орган, който се е съобразил с § 25 ЗР на ПМС № 88/13.05.2022 г. и с изискванията за форма (чл. 108, ал. 1 ЗДСл. и чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК), както и с целта на Закона, по смисъла на чл. 146, т. 5 АПК. Жалбата подлежи на отхвърляне.

Този изход на съдебния спор определя като основателна (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 124, ал. 1, изр. първо ЗДСл. вр. чл. 172а, вр. чл. 172, ал. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 24170/27.06.2022 г. от адвокат – пълномощник на М. И. А. – Г., против издадената от министъра на Министерство на външните работи ЗАПОВЕД № Т-564/08.06.2022 г., с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител.

ОСЪЖДА М. И. А. – Г. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: